

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 4 i 13 dyrektywy 2008/98/WE ⁽¹⁾ z związku z motywami 6, 8, 28 i 31 tej dyrektywy stoją na przeszkodzie przepisom wewnętrznego prawa pierwotnego i związanym z nimi przepisami prawa wtórnego wykonawczego – takimi jak art. 35 ust. 1 decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 133/2014, przekształconego w drodze legge (ustawy) nr 164/2014 oraz decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri (dekret prezesa rady ministrów) z dnia 10 sierpnia 2016 r., opublikowany w Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana (Dzienniku Urzędowym Republiki Włoskiej, GURI) nr 233 z dnia 5 października 2016 r. – w sytuacji, w której akty te kwalifikują jako strategiczne: infrastrukturę i instalacje o istotnym znaczeniu krajowym, dokonujące wdrożenia zintegrowanego i nowoczesnego systemu zarządzania odpadami komunalnymi i podobnymi oraz zapewniające, dzięki samowystarczalności, jedynie określone w nich spalarnie, zgodnie ze wskazaniem załączników i tabel, o których mowa w decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri, mając na uwadze, że podobnej kwalifikacji prawodawcy wewnętrznego nie podlegają zakłady zajmujące się przetwarzaniem odpadów celem recyklingu i ponownego wykorzystania, mimo że są to dwie najważniejsze metody w hierarchii postępowania z odpadami, o której mowa we wspomnianej dyrektywie?

Tytułem ewentualnym, w przypadku udzielenia przeczącej odpowiedzi na powyższe pytanie, czy art. 4 i 13 dyrektywy 2008/98/WE stoją na przeszkodzie przepisom wewnętrznego prawa pierwotnego i związanym z nimi przepisami wtórnego prawa wykonawczego – takimi jak art. 35 ust. 1 decreto legge nr 133/2014, przekształconego w drodze legge nr 164/2014 oraz decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri z dnia 10 sierpnia 2016 r., opublikowany w GURI nr 233 z dnia 5 października 2016 r. – w sytuacji, w której akty te kwalifikują jako strategiczne: infrastrukturę i instalacje o istotnym znaczeniu krajowym spalarnie odpadów komunalnych w celu wydania rozstrzygnięć w postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu niewdrożenia europejskich norm sektorowych i zapobiegania ich wszczynaniu, a także w celu ograniczenia składowania odpadów?

2. Czy art. 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11 i 12 dyrektywy 2001/42/WE ⁽²⁾, także rozpatrywane łącznie, stoją na przeszkodzie zastosowaniu przepisów wewnętrznego prawa pierwotnego i związanych z nimi przepisów wtórnego prawa wykonawczego – takimi jak art. 35 ust. 1 decreto legge nr 133/2014, przekształconego w ustawę nr 164/2014 oraz decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri z dnia 10 sierpnia 2016 r., opublikowany w GURI nr 233 z dnia 5 października 2016 r. – które przewidują, że prezes rady ministrów może w drodze dekretu określić zwiększenie wydajności istniejących spalarni i określić liczbę, wydajność i lokalizację regionalną spalarni z odzyskiem energii z odpadów komunalnych i podobnych, które mają zostać wybudowane celem pokrycia określonego pozostałego zapotrzebowania, w celu stopniowego przywracania równowagi społeczno-gospodarczej między obszarami terytorium kraju i z uwzględnieniem celów zbiórki selektywnej i recyklingu, jeśli te przepisy wewnętrzne nie przewidują, aby na etapie przygotowywania tego planu wynikającego z dekretu prezesa rady ministrów miał znaleźć zastosowanie system strategicznej oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z wyżej wymienioną dyrektywą 2001/42/WE?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. 2008, L 312, s. 3).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. 2001, L 197, s. 30).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 7 maja 2018 r. – Lavorgna Srl / Comune di Montelanico i in.

(Sprawa C-309/18)

(2018/C 268/29)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lavorgna Srl

Strona pozwana: Comune di Montelanico, Comune di Supino, Comune di Sgurgola, Comune di Trivigliano

Pytanie prejudycjalne

Czy wspólnotowe zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, w związku z zasadami swobody przepływu towarów, swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, które zostały ustanowione w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a także zasady, które z niego się wywodzą, takie jak równe traktowanie, niedyskryminacja, wzajemne uznawanie, proporcjonalność i przejrzystość, wskazane w dyrektywie nr 2014/24/UE⁽¹⁾, stoją na przeszkodzie uregulowaniom prawa krajowego, takim jak uregulowania włoskie wywodzące się z postanowień art. 95 ust. 10 w związku z art. 83 ust. 9 dekretu ustawodawczego nr 50/2016, zgodnie z którymi brak oddzielnego wskazania kosztów robocizny w ofertach gospodarczych w procedurze udzielenia zamówienia publicznego powoduje w każdym wypadku wykluczenie spółki będącej oferentem bez możliwości uzupełnienia oferty, także w sytuacji gdy obowiązek oddzielnego wskazania nie został przewidziany w załączonym formularzu służącym do składania ofert, a także niezależnie od okoliczności, że z materialnoprawnego punktu widzenia oferta w rzeczywistości spełnia wymogi w zakresie minimalnych kosztów robocizny, zgodnie zresztą z oświadczeniem złożonym w tym względzie przez oferenta?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 11 maja 2018 r. – postępowanie karne przeciwko Emiłowi Milewowi

(Sprawa C-310/18)

(2018/C 268/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Specializiran nakazatelen syd

Strona w postępowaniu głównym

Emił Milew

Pytania prejudycjalne

1) Czy krajowe orzecznictwo, w którym określono jako warunek przedłużenia środka zapobiegawczego w postaci „tymczasowego aresztowania” (cztery miesiące po aresztowaniu oskarżonego) istnienie „uzasadnionego przypuszczenia” rozumianego jako ustalenie wyłącznie „na pierwszy rzut oka” możliwości popełnienia czynu przez oskarżonego, jest zgodne z art. 3, art. 4 ust. 1 zdanie drugie, art. 10, motywem 16 zdanie czwarte i piąte, motywem 48 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)] 2016/343⁽¹⁾ [z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym] oraz z art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Odpowiednio, czy zgodne ze wspomnianymi powyżej przepisami jest krajowe orzecznictwo, w którym rozumie się „uzasadnione przypuszczenie” jako istnienie wysokiego stopnia prawdopodobieństwa, że oskarżony popełnił czyn?

2) Czy krajowe orzecznictwo, w którym zobowiązano sąd orzekający w przedmiocie wniosku o zmianę już przyjętego środka zapobiegawczego w postaci „tymczasowego aresztowania”, aby uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w ten sposób, by nie przeciwstawić obciążających i uniewinniających dowodów, nawet jeśli obrona przedstawiła argumenty w tym względzie – a jedyną podstawą tego ograniczenia stanowi konieczność zachowania przez sąd bezstronności, na wypadek gdyby sprawę tę przydzielono mu do rozpatrzenia co do istoty – jest zgodne z art. 4 ust. 1 zdanie drugie, art. 10, motywem 16 zdanie czwarte i piąte, motywem 48 dyrektywy 2016/343 oraz z art. 47 karty?